

תשובה מס' 1: בטרם נגש להשוואה בין אופן התנועה של שתי הדמויות, יש לדעתנו להדגיש שני הבדלים חשובים בין שני הטקסטים. ההבדל הראשון נעוץ בכך שהטקסט של וירגינייה וולף הוא נשי, ולא רק בגלל שהמחברת היא אישה. הוא כתוב בלשון נקבה, והסצנות העיקריות (כמו חנות הנעליים, חנות הספרים המשומשים) מכילות דמויות עיקריות נשיות. גם ארגז הכלים הלשוני הוא בעל אופי נשי, פיוטי, רך והרמוני, מרובה שמות תואר, דימויים ומטאפורות, כפי שהיה מקובל לצפות מביטוי נשי בשליש הראשון של המאה העשרים ואף לאחר מכן. הטקסט של פרק, לעומת זאת הוא גברי, כתוב בלשון זכר ומשתמש בשפה נוקשה ונחרצת, כמעט ללא רבדים לשוניים משניים אסוציאטיביים. ההבדל השני בין שני הטקסטים הוא הבדל כרונולוגי. הטקסט של פרק נכתב בשנות הששים של המאה העשרים, לאחר השבר של מלחמת העולם השנייה. תקופה בה מותר היה לדבר על כל הדברים בלשון חד משמעית ואף להיות ניהיליסט ולשולל אמיתות מכוונות.

בעוד שני ההבדלים הללו שמורים בזיכרוננו כמשפיעים בין היתר על תיאור תנועתן של הדמויות, ניגש כעת להשוואה. וולף מתארת תמונת תנועה קלילה, מהירה ושטחית, מרפרפת. היא יצאה להרפתקה מרגשת וכמהה לחטוף ככל יכולתה. הרחוב "נגלה ומטשטש" בגלל מהירות התנועה, ההמון חולף במהירות "ואנחנו רק דואות על פני השטח". המוח שלה ישן והיא מתרכזת בעצם התנועה. מבטיה חטופים והליכתה חולפת, לא קבועה: "העין משיטה אותנו בקלילות עם הזרם: נחות, משתהות...". לא במקרה מדגישה היא את חשיבותן של כפות הרגליים, הרגליים הן האמצעי שבעזרתו היא מצליחה לשוט על פני רחובות לונדון בערב חורפי. בה בעת, כפות הרגליים הן גם מאפיין נשי: "כפות הרגליים הן האיבר החשוב ביותר באדם; נשים, אמרה לעצמה, נאהבו בשל כפות רגליהן". המסע של וולף הוא בה בעת גם מסע ויזואלי-העין משלימה את הרגליים הנושאות את בעליהן. זהו מסע סוריאליסטי שיכול להיות כזה רק אם הוא מתבצע במהירות וחולף במבט עין חטוף. אולם, הוא גם בן חלוף, שכן בסופו של דבר נותר ממנו רק העיפרון. רדיפת הרחובות היא רדיפה מתעתעת וחלומית, אשליה כי במציאות אין הדוברת חופשיה לשוט ברחובות כאוות נפשה.

המשוטט של פרק נותן לעצמו ללכת להיכן שישארו אותו רגליו מרוכז בעצמו ומתעלם מסביבתו. אינו ממריא אלא צמוד לאדמה כל העת. הוא אינו רואה בהליכה תגמול או שמחה ואינו מוצא בה גירוי רגשי. גישתו לשיטוט היא אינטלקטואלית פרגמטית ומטרתה לסייע לו להתנתק מהעולם. הוא משוטט ומסתובב, הליכתו מיוסרת: "אתה לומד ללכת כמו אדם בודד, לשוטט, להסתובב". התנועה שלו לפעמים מכאיבה לו ולמקום אליו הוא הולך, ננעץ: "ננעץ באי סאן-לואי". הוא הולך לאט, שב על עקבותיו. בכבודות, בעצב וצעדיו לפעמים מדודים, הוא צועד גם ברחובות חדשים לגביו, שגם הם לא גורמים לו להתרגשות: "...ברחוב הזה שאתה לא מכיר, ברחוב הזה שבו אתה צועד לראשונה בחיידך". המילים בהן משתמש פרק הן נחרצות, עצובות וחד משמעיות. הוא צועד ללא מטרה "אתה עדיין צועד ללא מטרה, אתה הולך לאיבוד, אתה הולך סחור-סחור, אתה מציב לעצמך לעתים מטרות סרק".

ניתן לומר אם כן, כי אופן התנועה של הדמויות בשני הטקסטים משקף את גישתן לשיטוט. אצל וולף השיטוט הוא מטרה רגשית כי הוא בגדר הרפתקה הגורמת לה לחלום ולדמיין, לכן היא "עפה" מעל העיר במבט פנורמי ונהנית מכל רגע של "הבריחה, הגדולה שבתענוגות". אצל פרק השיטוט הוא אמצעי לחפירה ולחקירה עצמית בנפש ולנטרול רבדים כואבים על ידי חוסר התייחסות לעולם: "המטרה שלך היא לא לגלות מחדש את שמחת החיים הבריאה של האנאלפביתיות...".

תשובה מס' 2: דמותה של וולף מונעת מן התשוקה להרפתקה נשית חופשיה, "לחצות את לונדון בהליכה בין שעת התה לארוחת הערב". בעינייה השיטוט, שבסוף הטקסט מתגלה כבריחה ו/או רדיפה, הוא הגדול שבתענוגות. הוא מתגמל את נפשה כי הוא משחרר אותה מזהותה וממוסרות החברה. היא

זקוקה לתירוץ כדי "להשתמט מאחריות" ולאבד את זהותה הנשית/חברתית המקובלת: " כשאנחנו יוצאות מהבית בערב נאה בין ארבע לשש, אנחנו משילות את הזהות שחברינו מכירים, ונעשות חלק מצבא- העם העצום הזה של נוודים חסרי שם שחברתם נעימה כל כך לאחר בדידות החדר שלך". הדוברת משתוקקת לחדול מלהיות האישה הצייתנית, התמימה, לבושת הלבן, הבקיאא ברקמה, בצויר בצבעי מים ובנגינה בכלי מקלדת ויושבת לבטח בסלון ביתה. היא רוצה להיות שייכת, להיות שוות ערך, חלק מההמון. השיטוט של וולף מגלם שאיפה לחופש, להפוך ל"עין ענקית" חופשיה הבולעת במבטה הרעב את כל מה שהיא רואה.

בשליש הראשון של המאה העשרים ובאנגליה במיוחד, התנהלו החיים במידה רבה על פי